

הקוף הזקן

מתוך ספר הפיות של יפן 1903
מאת יאי תאודורה אוזאקי

לפני שנים חי איש-קופים נודד שלפרנסתו
הוביל קוף מאולף המציג ריקודים ותעלולים
שונים.

ערב אחד חזר האיש הביתה במצב רוח רע
מאוד ואמר לאישתו להזמין למחרת קצב.
"למה לך קצב?" הופתעה האישה.

"הקוף שלי לא שווה יותר מאומה. הוא זקן
ושוכח את התרגילים ותעלולים שלו. כמה שלא
ארביץ לו הוא אפילו לרקוד קצת לא יכול. עכשיו
אמכור אותו לקצב. לפחות יהיה לנו מזה קצת
כסף."

האישה ריחמה על הקוף המסכן וביקשה
מבעלה לחוס עליו, אך לשווא. האיש החליט

למכור את הקוף לקצב.

הקוף שישב בחדר סמוך שמע את השיחה.
הוא הבין שבקרוב אמורים להרוג אותו וחשב
"איזה איש אכזר האדון שלי. שנים רבות שירתתי
אותו ועכשיו, במקום שיאפשר לי לחיות בשקט
את שארית ימי, הוא רוצה למכור אותי לקצב.
יהרגו אותי, יצלו על אש ויאכלו. וי לי! מה
לעשות?"

ואז עלה רעיון לראשו.

"אני מכיר חזיר-בר שחי ביער, לא רחוק מכאן.
מספרים עליו שהוא חכם מאוד. אם אבוא אליו
ואספר בפני איזו סכנה אני עומד, אולי יוכל
לתת לי עצה טובה. כדאי לנסות."

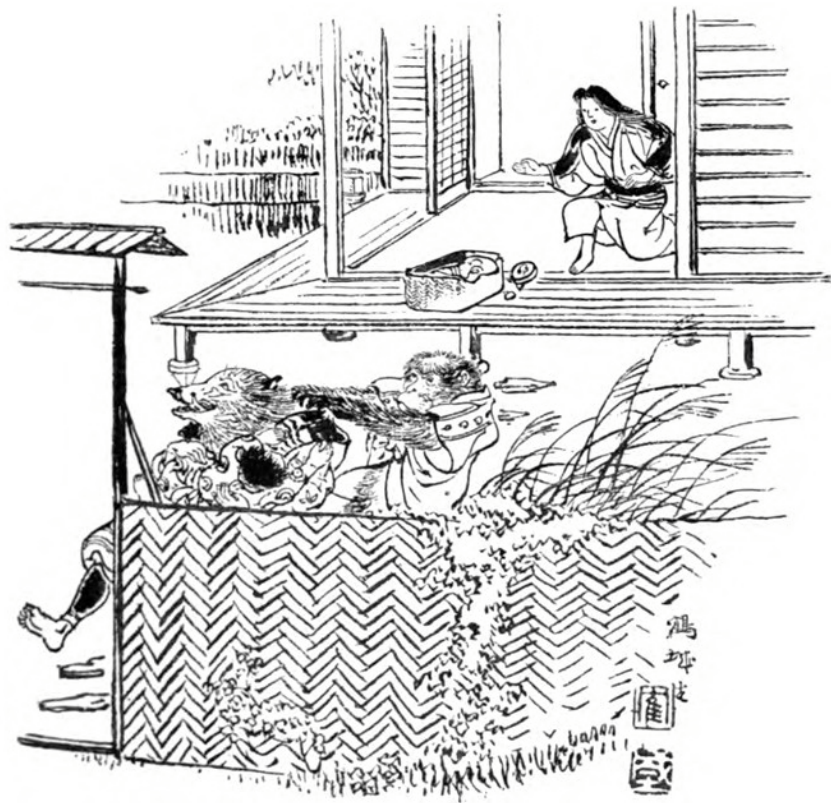
בשקט התחמק הקוף מהבית ורץ מהר ליער
לביתו של חזיר-בר. שם התיישב מולו והתחיל
לספר.

"אדון חזיר-בר. שמעתי על תבונה הרבה שלך.
אני בצרה צרורה. הזדקנתי בשרותי לאדון שלי

ועכשיו, כשאינני כבר לא יכול לרקוד יפה כמו קודם, הוא רוצה למכור אותי לקצב. מה תציע לי לעשות? איך להציל את חיי? אני יודע שאתה חכם מאוד. אנא, תן לי עצה טובה." המחמאות מצאו חן באוזני חזיר-בר והוא החליט לעזור לקוף. הוא חשב רגע ואחר כך שאל "יש לו אולי ילד קטן לאדון הזה שלך?" "כן יש לו בן תינוק" ענה הקוף. "הוא בוודאי שוכב על מרפסת הבית בזמן

שהאישה מתחילה את עבודות הבוקר שלה. אם כך, אבוא מוקדם, ואם תהיה לי הזדמנות, אחטוף את הילד ואתחיל לברוח אתו ליער." "ואז מה?" שאל הקוף. "האם תרגיש בכך ותקים מהומה. ואז אתה רוץ מהר אחריי, תציל את הילד ותחזיר אותו להוריו. תראה שאז, אם הקצב יבוא, לא יהיה להם מצפון למכור לו אתך." הקוף הודה לחזיר-בר וחזר הביתה. הוא לא עצם עין במשך כל הלילה ורק חשב על מחר. חייו היו תלויים בהצלחת תוכנית של החזיר. הוא קם מוקדם וחיכה בחרדה למה שאמור היה לקרות. נדמה היה לו שעבר זמן רב עד שהאישה קמה, פתחה תריסי החלונות כדי שאור יכנס לבית. אחר כך הניחה את התינוק על המרפסת, בדיוק כפי שציפה חזיר-בר, ובעצמה התחילה בנקיונות ובהכנת ארוחת בוקר.

הילד שכב בשקט בקרני שמש הבוקר והביט על משחק האור והצל סביבו. ופתאום נשמע רעש וקריאה מבוהלת של התינוק. האישה רצה מהמטבח בדיוק בזמן כדי לראות את חזיר-בר שנעלם בפשפש הגינה, לופת את התינוק. היא נתנה צעקה איומה ורצה לחדר שבו בעלה ישן עדיין.

האיש קם לאט, שיפשף את עיניו ושאל את אישתו על מה המהומה. עד שהאיש התעשת ויצא לגינה, חזיר-בר היה כבר רחוק. אך הם יכלו לראות את הקוף, שרץ אחרי החזיר מהר כמה שרק כוח היה ברגליו.

שניהם, הבעל ואישתו היו מלאי התפלאות על התושיה והעוז של הקוף, כשזה חזר הביתה עם התינוק, שלם ובריא, על ידיו.

"הנה" אמרה האישה "זו החיה שרצית להרוג. לו לא הקוף, היינו מאבדים את בנו לתמיד." "את צודקת הפעם, אישה" אמר האיש שנשא

את הילד לתוך הבית "כשיבוא הקצב, שלחי אותו חזרה. אבל עכשיו תכיני ארוחת בוקר טובה לנו, וגם לקוף." את הקצב שלחו חזרה עם הזמנה לבשר טוב לארוחת ערב, ומאז פינקו את הקוף, הוא חי את שארית חייו בשלום, והאדון שלו לא הכה אותו יותר אף פעם.